

хватна е стълбата на човѣшкитѣ чувства, гледани отъ къмъ тѣхната сила, разнообразностъ, издигнатостъ.

Колкото по бедна е чувствителността на човѣка, толкова по несамостоеенъ е той, толкова социалното подражание е по силно, толкова повече обществото се подчинява на тѣсни норми и догми. Когато, обаче, чувствата се издигнатъ, изтънчатъ, усъвършенстватъ, душевниятъ животъ става чрезъ това все по богатъ и независимъ. Отдѣлни личности се издигатъ надъ обикновенитѣ рамки на социалния животъ, хранятъ се отъ по-възвишена вѣра, отъ по-прекрасни стремления, намиратъ по-голѣми идеали, макаръ въ противоречия съ проповѣдванитѣ. Създаването на все по-голѣмо число „освободени“ и възвишени личности влияе благотворно и прогресивно на обществото. Когато обикновенитѣ чувства добиятъ своето удовлетворение, тѣ угасватъ лесно и оставятъ въ душата горчивината на безплодното състояние. Но възвишенитѣ чувства безспирно свѣтятъ и грѣятъ въ душата, сж неутолима жажда за напредъ и нагоре. Богатството въ чувствата като предполага богата жизненостъ, на свой редъ осигорява, заедно съ нея, и самостоятелността въ душевния животъ, голѣма ценностъ за човѣка, въ личното му и обществено сжществуване. Отъ богатата чувствителностъ никнатъ и се разпространяватъ прекраснитѣ алтруистични пориви. *Душевното богатство се стреми да се раздава* и по това така много се отличава отъ материалното, което причинява душевна бедностъ: егоизъмъ, завистъ, безчувствие. Така намалява виталността. Само отъ душевното богатство ще се заздрави онзи свѣтълъ стре-